

[Astrid Skjoldbo.]

mange områder har et lignende arbejde som ungdomshjemmene.

I udvalgsbetænkningen side 112 står anført, at socialministeren søger at råde bod på det skiftende behov for opdragelseshjem for store piger ved nu og da at om-danne ungdomshjem til fredeshjem og under andre konjunkturer at lade det omvendte ske. Jeg skal hertil bemærke, at det på papiret jo synes såre rimeligt, men at det i praksis ikke altid er nogen god ordning for de unge, der befinder sig på et sådant hjem, netop når det skal skifte karakter. De må ofte midt i en uddannelsestid flyttes til andre hjem, og de må også undertiden hjemsendes, selvom de endnu ikke er rigtig modne dertil.

§ 65, stk. 12, foreslår, at der nedsættes et udvalg på 7 medlemmer til at fremkomme med indstilling angående en række spørgsmål, og det skal bl. a. stille forslag om oprettelse af nye opdragelseshjem med støtte fra staten. Var det ikke rimeligt, om dette udvalg også omfattede et medlem, der repræsenterede børneværnsudvalgene? Det er dog dem, der føler manglen på institutioner stærkest.

§ 158 siger bl. a., at hjemstedskommunen skal betale skolepenge for børn, der anbringes i andre kommuner. Det har vi i København gjort i mange år, hvor det drejer sig om et større antal børn, men jeg vil tillade mig at spørge, om det også i fremtiden skal gælde, hvor et enkelt barn anbringes under en anden kommunes skolevæsen, thi da vil jeg tro, at det vil medføre en meget betydelig administration.

Forslaget vil som helhed betyde en forøgelse af de offentlige tilskud til opdragelseshjemmene, og hertil er der intet at bemærke. At socialministeriet som hidtil må have en rådighedssum, omend lidt større end hidtil, kan jeg ganske tilslutte mig; man når sjældent forbedringer gratis her i verden.

Som slutning på sin fremsættelsestale fremkom den højtærede minister med nogle bemærkninger om opdragelseshjemmenes forhold i det hele taget, specielt under hensyn til den stadige tilbagevendende kritik af vore børnehjem. Jeg kan ganske tilslutte mig bemærkningerne om, at der må bydes ledere og medarbejdere på hjemmene anstændige løn- og arbejdsvilkår, og at institutionernes økonomi må hvile på et sundt grundlag. Hvis denne revision kan bidrage hertil, er meget nået. Der er dog enkelte områder, hvor jeg personlig kunne have ønsket, at man også ville have sat ind. Havde det ikke været rimeligt, om man også havde foreslået en

revision af § 163, der omhandler spørgsmålet om hustugt? Jeg tror, det er denne bestemmelse, der oftest giver offentligheden grund til påtale.

Den højtærede socialminister har nedsat et udvalg til at se på opdragelseshjemmenes forhold, og i den anledning er der en ting, jeg vil henlede den højtærede socialministers opmærksomhed på. Vi er i dag inde i en udvikling med en stadig større specialisering af vore børnehjem: spædbørnehjem, behandlingshjem, skolehjem, optagelseshjem og meget mere. Måske er det praktisk med en sådan opdeling, men man må ikke glemme, at den også har sine ulemper. Når man nu ved, hvor dybt det præger et barn at skulle skifte opholdssted, så må vi også se i øjnene, at vi netop medvirker til at skabe utryghed i barnets liv ved at flytte det fra sted til sted. Et barn kommer på spædbørnehjem; når det er 2 år, altså når bindingen er allerstærkest, flyttes det til et almindeligt børnehjem — der er oftest ikke plads —, så kommer det på optagelseshjem, måske skal det en tid på behandlingshjem og ender måske på skolehjem. For at et barn kan trives psykisk og fysisk, må det føle tryghed, og det må rent følelsesmæssigt føle sig bundet til bestemte personer.

Jeg har selv tilsyn med et lille hjem for meget vanskelige småbørn, og jeg ved, hvorledes disse arme ungers stadige angst er den, at de skal flyttes et andet sted hen. Forstanderinden fortalte mig forleden, hvorledes børnene, når de enkeltvis bliver taget med til byen, hele tiden spurgte, om de nu også skulle hjem til børnehjemmet igen, de skulle vel ikke et andet sted hen. Hvorledes vi skal råde bod på denne alvorlige ulempe ved vore hjem, derom kan jeg ikke udtale mig i detaljer, men jeg vil bede det nedsatte udvalg se med megen opmærksomhed på dette forhold. — Det er jo tilmed således, at jo bedre vore børnehjem bliver, desto større er faren ved omflytningerne.

Der var forskellige andre forhold, jeg kunne ønske at gøre nogle bemærkninger om, men det kan formentlig gøres i det udvalg, der — efter hvad jeg har forstået — skal nedsættes.

Det nye lovforslag rummer mange udmærkede og gode ting, og det vil formentlig sætte sine spor på den fremtidige udvikling til gavn for de vanskelige og vanskeligt stillede børn i vort samfund, og jeg kan på mit partis vegne give det min bedste tilslutning.

Esther Malling Pedersen: Man kan just ikke sige, synes jeg, at den højtærede